

Arrest

nr. 246 145 van 15 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2020 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2020 werd aan de verzoekende partij, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder rolnummer RvV 251 070.

Eveneens op 13 augustus 2020 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: I. (...),

Voornaam: W.N.O. (...)

Geboortedatum: (...).1999

Geboorteplaats: Ouagadougou

Nationaliteit: Burkina Faso

alias: I.W.N.O. ((, °((.1999, Burkina Faso

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is moet hij het grondgebied verlaten en wordt hem een inreisverbod opgelegd. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken en na opschorting van het inreisverbod, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

Betrokkene maakt het voorwerp uit van tal van processen-verbaal en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, meerdere diefstallen, wapenbezit, vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 18.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. De enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden, toont aan dat hij een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft en maken dat een risico op recidive bestaat. Ondanks de vele contacten met de politiediensten, bleef hij de wetten zonder enige schroom overtreden, hij is duidelijk hardleers. Gezien de maatschappelijke impact van het feit waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt.

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot het hoorrecht getekend op 05.08.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst ingevuld aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij als 9-jarige met een toeristenvisum op 23.07.2008 naar België kwam om zijn zus die hier woonachtig was ten gevolge van haar relatie met een Belg, te bezoeken. Na verstrijken van het visum is hij echter niet naar Burkina Faso teruggekeerd en er werd een aanvraag 9bis ingediend voor betrokkene. Betrokkene kreeg een tijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. In die 10 jaar werden er zeer vele PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene, nu hij meerderjarig is werd hij op 18.06.2019 een eerste keer (bij verstek) veroordeeld. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij die ene (nog niet definitieve) veroordeling zal blijven. Aangezien hij nu in verzet gaat, wordt hij vrijgesteld. De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13

februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Sinds 15.09.2017 staan betrokkene en zijn zus en haar partner niet meer officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Noch zijn zus, noch haar echtgenoot bezochten hem in de gevangenis waar hij opgesloten werd op 16.06.2020. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld Financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensen. Betrokkene verschaft geen enkel detail met betrekking tot deze relatie daar hij naliet de hem aangeboden vragenlijst in te vullen. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is niet aangetoond. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordeling aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt, ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Betrokkene heeft nog geen poging ondernomen recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Betrokkene heeft nooit internationale bescherming gevraagd en er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 6 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging

geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel zoals geformuleerd in de synthesememorie luidt als volgt:

“Samenvatting:

De gemachtigde van de minister kan dus een inreisverbod opleggen, mits voldaan is aan één van de volgende voorwaarden:

- indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*
- indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Aan die voorwaarden is er niet voldaan.

Enerzijds is er geen reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan (voorwerp van de discussie in de nevenprocedure omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten):

- Verzoeker heeft ruim twee jaar bij zijn vriendin en schoonouders ingewoond te Ronse;*
- Hij woont sedert 01.05.2020 bij zijn vriendin te Stalhille;*
- Hij heeft nooit eerder een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten;*
- Hij heeft bijgevolg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten genegeerd;*
- Hij is nog nooit eerder ondergedoken.*

Anderzijds werd al evenmin een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd.

Er werd dus niet voldaan aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod.

De verwijzing door verwerende partij naar de beweerde ernstige bedreiging van de openbare orde faalt eveneens. Het beste bewijs is de vaststelling dat er sedert de meerderjarigheid van verzoeker (intussen al drie jaar) geen pv's lastens verzoeker meer werden opgesteld.

De motivering van verweerster is niet actueel en ongegrond.

Bovendien wordt het vermoeden van onschuld geschonden, nu de enige strafzaak waarvoor verzoeker sedert zijn meerderjarigheid gekend is nog hangende is voor het hof van beroep te Gent.

3.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel, zoals geformuleerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen; Verzoekende partij houdt concreet voor dat hij geen ernstige bedreiging van de openbare orde kan betekenen en dat de gemachtigde van de Minister ten onrechte en zonder rekening te houden met alle omstandigheden van de zaak heeft geconcludeerd dat hij wel een gevaar voor de openbare orde vormt. De verzoekende partij verwijst naar feiten die dateren uit zijn jeugd en stelt niets te maken te hebben met de feiten waarvoor hij in 2019 werd veroordeeld.

De verzoekende partij beroept zich op het vermoeden van onschuld en meent dat de rechten van verdediging geschonden zijn.

De vragenlijst zou hem overhandigd geweest zijn in de gevangenis en hij zou onvoldoende tijd hebben gehad om deze in te vullen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die beiden de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de

betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) diende te worden betekend aan de verzoekende partij.

Vooreerst verwijst verweerder naar de omstandige motivering van de gemachtigde van de Minister ter zake:

“Betrokkene maakt het voorwerp uit van tal van processen-verbaal en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, meerdere diefstallen, wapenbezit, vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 18.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. De enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden, toont aan dat hij een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft en maken dat een risico op recidive bestaat. Ondanks de vele contacten met de politiediensten, bleef hij de wetten zonder enige schroom overtreden, hij is duidelijk hardleers. Gezien de maatschappelijke impact van het feit waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt. Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot het hoorrecht getekend op 05.08.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst ingevuld aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij als 9-jarige met een toeristenvisum op 23.07.2008 naar België kwam om zijn zus die hier woonachtig was ten gevolge van haar relatie met een Belg, te bezoeken. Na verstrijken van het visum is hij echter niet naar Burkina Faso teruggekeerd en er werd een aanvraag 9bis ingediend voor betrokkene. Betrokkene kreeg een tijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. In die 10 jaar werden er zeer vele PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene, nu hij meerderjarig is werd hij op 18.06.2019 een eerste keer (bij verstek) veroordeeld. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij die ene (nog niet definitieve) veroordeling zal blijven. Aangezien hij nu in verzet gaat, wordt hij vrijgesteld. De zus van betrokkene heeft inmiddels de Belgische nationaliteit, zij en haar echtgenoot (diegenen die betrokkene uitnodigden en na verloop van het visum de aanvraag 9bis indienden) verblijven beiden nog in België.”

Uit voormelde motivering blijkt dat de bestreden beslissing niet enkel gesteund is op één strafrechtelijke veroordeling (quod certe non), maar berust op volgende vaststellingen: - Verzoeker heeft een hele waslijst aan misdrijven gepleegd; - De verzoekende partij werd op 18.06.2019 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde, - De gepleegde feiten (o.a. opzettelijke slagen en verwondingen, diefstal en inbreuken op de wetgeving inzake drugs) zijn ernstig, en maken een inbreuk uit op de openbare veiligheid; - Een inbreuk ten aanzien van de wapenwetgeving, is van die aard dat dit het gebruik van - Omwille van de aard van de feiten bestaat er een risico op nieuwe schendingen;

De verweerder benadrukt dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van het vermoeden van onschuld.

“Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het “vermoeden van onschuld” is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolging. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een

administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken" kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen."(RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

"Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling."(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde en dat hem een inreisverbod van 6 jaar diende te worden opgelegd. De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing zodat zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Aan de verzoekende partij werd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Vervolgens werd haar een inreisverbod voor zes jaar opgelegd in toepassing van het geciteerde artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen reden is om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, is haar kritiek – zoals ze overigens zelf aangeeft – gericht tegen de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum als de bestreden beslissing en waarmee het

inreisverbod gepaard gaat. Middelen of middelonderdelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte zijn niet ontvankelijk (RvS 8 december 1993, nr. 45.181).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de kritiek tegen de weigering voor het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek blijkens het arrest van de Raad met nr. 246 144 (RvV 251 070) – dit is het beroep gericht tegen voornoemde beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – niet werd aanvaard. De Raad oordeelde hieromtrent als volgt:

“In zoverre de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat aan haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er een risico op onderduiken en een gevaar voor de openbare orde bestaan, wijst de Raad erop dat artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° (opgeheven)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De regel is dus dat er een termijn tussen de zeven en de dertig dagen wordt opgelegd. In bepaalde gevallen kan daar van afgeweken worden en kan er geen termijn worden toegekend.

(...)

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de verwerende partij op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek kon worden toegestaan, nu er in haar hoofde een risico bestaat op onderduiken en dit conform artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn.

Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

(...)

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;”

Geheel terecht stelde de verwerende partij vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij heeft meegewerkt met de overheden en illegaal op het grondgebied heeft verbleven na het verstrijken van haar legaal verblijf terwijl het ene na het andere pv voor haar werd opgesteld door de politie. Het feit dat zij voornemens zou zijn een verblijf in functie van haar partner te bekomen is slechts hypothetisch en vindt geen steun in het administratief dossier.

Bovendien gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat niet alleen geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat er sprake is van een risico op onderduiken, maar ook omdat er overeenkomstig artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet een gevaar voor de openbare orde blijkt, bevinding die de verzoekende partij niet weerlegt zoals blijkt uit het voorgaande.

De kritiek van de verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen.”

De kritiek van de verzoekende partij dat de grondvoorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod niet waren vervuld, namelijk dat er onterecht geen sprake was van een termijn voor vrijwillig vertrek, kan dan ook niet worden aangenomen. Dat er geen eerdere beslissing tot verwijdering was die niet werd uitgevoerd – voor zover die er al niet zou zijn – doet niet terzake, want de voorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod zijn niet cumulatief. Het volstaat met andere woorden dat er sprake is van een bevel waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dit is in voorliggende zaak het geval.

Verder kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij meent dat de beweerde ernstige bedreiging voor de openbare orde niet actueel is louter omdat sinds haar meerderjarigheid (zo'n drie jaar) geen pv's meer lastens haar werden opgesteld.

Vooreerst wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd omtrent de ernstige bedreiging voor de openbare orde die van de verzoekende partij uitgaat:

“Betrokkene maakt het voorwerp uit van tal van processen-verbaal en dat voor zeer uiteenlopende redenen waaronder druggerelateerde feiten (bezit en verkoop), opzettelijke slagen en verwondingen, weerspanning, meerdere diefstallen, wapenbezit, vereniging van misdadigers. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 18.06.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 8 maanden. De enorme waslijst aan PV's die reeds voor betrokkene opgesteld werden, toont aan dat hij een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid heeft en maken dat een risico op recidive bestaat. Ondanks de vele contacten met de politiediensten, bleef hij de wetten zonder enige schroom overtreden, hij is duidelijk hardleers. Gezien de maatschappelijke impact van het feit waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Bovendien heeft hij niet langer een recht op verblijf en dus ook geen mogelijkheid een legaal inkomen te verwerven wat recidive nog meer in de hand werkt.

(...)

Betrokkene kreeg een tijdelijk verblijf dat uiteindelijk verlopen is op 03.04.2018. Hij is ambtshalve afgevoerd sinds 24.12.2018. Hij verbleef dus bijna 10 jaar legaal in België. In die 10 jaar werden er zeer vele PV's voor zeer uiteenlopende redenen opgesteld voor betrokkene, nu hij meerderjarig is werd hij op 18.06.2019 een eerste keer (bij verstek) veroordeeld. Gezien de hoeveelheid PV's die in het verleden opgesteld werden en zijn persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit, is de kans bestaande dat het niet bij die ene (nog niet definitieve) veroordeling zal blijven.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt onder meer dat de bestreden beslissing niet louter is gesteund op het feit dat zij eenmalig werd veroordeeld. De verwerende partij somt immers eveneens de processen-verbaal op die ten

aanzien van de verzoekende partij werden opgesteld voor ernstige feiten als drugsbezit en –verkoop, diefstal, slagen en verwondingen, weerspanning, vereniging en wapenbezit. Daarnaast wijst zij op de veroordeling door de correctionele rechtbank van Dendermonde op 18 juni 2019 voor diefstal. De verwerende partij concludeert dat uit deze gegevens een voor de maatschappij gevaarlijk ingesteldheid blijkt die een risico op recidive met zich meebrengt. Er wordt hierbij gewezen op de maatschappelijke impact van de feiten en op het feit dat de verzoekende partij geen recht op verblijf heeft en dus geen mogelijkheid om legaal een inkomen te verwerven – hetgeen recidive nog meer in de hand werkt. De verwerende partij duidt dat de verzoekende partij ondanks de vele contacten met de politiediensten de wetten zonder schroom is blijven overtreden, hetgeen blijk geeft van het feit dat zij hardleers is. Verder gaat zij in op het feit dat uit de hoeveelheid pv's en het persoonlijk karakter dat daaruit voortvloeit de kans blijkt dat het niet bij één veroordeling zal blijven. De verwerende partij heeft dus wel degelijk de actualiteit van de ernstige dreiging onderzocht, het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing is niet van aard deze te weerleggen. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens bepaalde inbreuken op de strafwet de verwerende partij niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, belet geenszins dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de vermeldingen in het ANG register foutief zouden zijn of dat ten onrechte pv's werden opgemaakt voor feiten waar zij niet betrokken bij zou zijn geweest. Daarnaast kan worden herhaald dat de verzoekende partij wel degelijk werd veroordeeld voor diefstal. Dat de verzoekende partij jong zou geweest zijn ten tijde van het plegen van de feiten waarvan in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt doet niets af aan het feit dat zij zich er wel degelijk schuldig aan heeft gemaakt en doet evenmin besluiten dat er geen actueel risico voor de openbare orde meer zou zijn, louter omdat zij nu ouder zou zijn. Zelfs al heeft de verzoekende partij sinds 3 jaar geen strafbare feiten meer gepleegd, dan nog toont zij niet aan waarom de verwerende partij geen rekening zou mogen houden met het gehele dossier om daaruit een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid uit af te leiden. Bovendien vergeet de verzoekende partij te vermelden dat zij naar aanleiding van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld ook opgesloten werd, zodat het niet vreemd is dat zij in deze periode geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd. De verzoekende partij ontkent overigens niet dat de feiten die haar ten laste worden gelegd een maatschappelijke impact hebben en het loutere feit dat zij het niet eens is met het oordeel dat zij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden weerlegt het determinerend motief van de bestreden beslissing niet.

De Raad wijst er verder op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM. Het vermoeden van onschuld, zoals neergelegd in artikel 6, tweede lid van het EVRM, verhindert zoals gesteld niet dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een definitieve stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel zoals geformuleerd in de synthesememorie luidt als volgt:

“Samenvatting:

Verwerende partij miskent:

- dat verzoeker al drie jaar een relatie heeft met mevr. Y.R. (...), Belgisch onderdaan;
- dat hij haar al kent sedert 2012;
- dat hij ruim twee jaar met haar heeft samengewoond (bij haar schoonouders);
- dat ze sedert 01.05.2020 samenwonen (zonder de schoonouders).

Verzoeker wil in België zijn leven verder uitbouwen, met zijn partner.

Verweerster stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij het voorgelaten gezinsleven niet elders zou kunnen leiden.

Dat slaat natuurlijk nergens op: verzoeker is op 9-jarige leeftijd in België toegekomen en heeft er tot op vandaag gewoond. Hij heeft een Belgische partner bij wie hij inwoont en die in België studeert. Welke redenen zouden zij überhaupt kunnen hebben om hun samenleven in Burkina Faso verder te zetten?

De beoordeling en het verwachtingspatroon van verweerster (zowel verzoeker als zijn partner zouden maar moeten terugkeren naar Burkina Faso) valt in geen enkel opzicht te verantwoorden.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel, zoals geformuleerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij acht voormelde rechtsregel geschonden doordat de verwijderingsbeslissing disproportioneel zou zijn ten aanzien van het te behalen resultaat in het licht van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij verwijst naar de relatie met een Belgische onderdane.

Verweerder merkt ten overvloede op dat met dit element wel degelijk rekening gehouden werd in de bestreden beslissingen:

“Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk een

beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt met zijn zus of diens echtgenoot. Zij kunnen contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken, zij kunnen België immers vrijelijk in- en uitreizen, en middels moderne communicatiemiddelen. Bovendien kunnen zij hem vanuit België steun, bijvoorbeeld financiële steun, bieden bij zijn herintegratie in het land waar hij zich zal vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensen. Betrokkene verschaft geen enkel detail met betrekking tot deze relatie daar hij naliet de hem aangeboden vragenlijst in te vullen. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is niet aangetoond. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordeling aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt, ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Betrokkene heeft nog geen poging ondernomen recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Betrokkene heeft nooit internationale bescherming gevraagd en er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso

een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het huurcontract waarop de verzoekende partij zich beroept, dateert overigens van na de bestreden beslissing zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden door de Raad.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Bovendien staat enkel mevr. Y.R. (...) vermeld op het huurcontract en staat in het huurcontract vermeld dat het pand zal worden bewoond door 1 persoon.

Zoals kan blijken uit de omstandige motivering van de gemachtigde van de Minister voert verzoekende partij geen enkele hinderpaal aan die hem zou beletten zijn voorgehouden gezinsleven in het buitenland uit te oefenen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in voorliggende zaak, dan oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76)..

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij wijst op de relatie met de Belgische Y.R., met wie zij stelt een gezin te willen uitbouwen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert inzake het onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM wat betreft de partnerrelatie. Zo wordt gesteld:

“Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot het hoorrecht getekend op 05.08.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst ingevuld aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. (...)

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een partner heeft op het grondgebied en dat zij een wettelijke samenwoning wensen. Betrokkene verschaft geen enkel detail met betrekking tot deze relatie daar hij naliet de hem aangeboden vragenlijst in te vullen. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, is niet aangetoond. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn relatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op het feit dat betrokkene sinds 03.04.2018 geen recht op verblijf meer heeft. Bovendien is zijn partner op de hoogte van zijn veroordeling aangezien ze hem in de gevangenis bezoekt, ze moet dan ook beseffen dat het gedrag van betrokkene een verdere toekomst in België in het gedrang brengt. Betrokkene heeft nog geen poging ondernomen recht op verblijf te bekomen op basis van zijn familiale situatie. Hoe dan ook liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat mevrouw betrokkene niet zou kunnen volgen naar Burkina Faso om daar een gezinsleven op te bouwen of waaruit blijkt dat een gezinsleven enkel mogelijk zou zijn in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De omstandigheid dat hij op 9-jarige leeftijd in België aangekomen is, waardoor hij een bepaalde band heeft opgebouwd met België, is als zodanig geen bijzondere omstandigheid. Het is inherent aan een verblijf dat een aanvang kent tijdens de minderjarigheid dat hier bijvoorbeeld een schoolopleiding is genoten en dat er, behalve de familiebanden, ook sociale en culturele banden zijn. Dit betekent echter niet dat er niet van hem gevergd zou kunnen worden dat hij, gezien hij niet langer recht op verblijf heeft en daar bovenop vatbaar is de openbare orde te schaden, terug zou keren naar zijn

herkomstland. Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij betrokkene in diens thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij hem ook vanuit België ondersteunen bij zijn herintegratie in zijn thuisland dan wel in een derde land. Een schending van het artikel 8 EVRM is niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van zijn recht op de eerbiediging van het familie- en privéleven. Betrokkene heeft nooit internationale bescherming gevraagd en er zijn geen indicaties dat een terugkeer naar Burkina Faso een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 6 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen."

De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Zij beperkt zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat haar partner haar niet zou kunnen vergezellen om het vermeende gezinsleven verder te zetten of uit te bouwen in haar land van herkomst. Overigens belet de bestreden beslissing haar niet om via de geëigende procedures een verblijf in het Rijk in functie van haar partner aan te vragen als zij meent hier recht op te hebben. Voorts kan er ook niet aan voorbij worden gegaan dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten een inmenging in het recht op een gezins- en privéleven in deze specifieke zaak rechtvaardigen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar integratie opweegt tegen de bescherming van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU